

Z V O N

148 Main St.

New Rochelle, N.Y. 10802.

P.O. Box 639 - Tel. (914) 636-4225.

23. května S V . O N D Ř E J . B O B O L A

Narodil se roku 1592. z rodu českých rytířů Bobolů. Tento rod se za panování Václava II., krále českého a polského, usadil ve vojvodství Sandoměřském v Malé Polsce.

Zbožný devatenáctiletý jinoch vstoupil ve Vilně do Tovaryštva Ježíšova a vynikal horlivostí a svatostí. Po vysvěcení na kněze se stal kazatelem a zpovědníkem při chrámě sv. Kazimíra ve Vilně. Jeho horlivost měla veliké úspěchy. Mnoho rozkolníků se jeho vlivem vrátilo do Církve katolické. Nedbal obtíží, jež mu bylo překonávat v krajinách válkami zrušovaných. Často byl nucen nocovati pod širým nebem a spokojiti se s kouskem okoralého chleba.

Rozkolníci nenáviděli Ondřeje, přezdívali mu dušechvatů, štváli proti němu mládež, která kdekoliv ho shlédla, posmívala se mu a házela po něm blátem. Největší jeho odpůrci byli rozkolničtí popové, kteří nemohouce mu čeliti vědomostmi, štváli proti němu lid.

Tehdejší doba za krále Jana Kazimíra byla plná zmatků a bouří. Kozáci se spojili s Tatary a porazili polské vojsko. Ruský car Alexej Michajlovič vtrhl s vojskem až k Vilnu, švédský král Karel Gustav vnikl až ke Krakovu. R. 1656 bylo uzavřeno příměří mezi Poláky a Rusy, poté následovalo příměří mezi Poláky a Švédy. Kozáci táhli litevským Polesím do svého tábora za Dněpr. Cestou plenili vesnice a sužovali katolíky. Když slyšeli od rozkolníků o horlivém knězi Ondřejovi, začali po něm pátrati.

Ondřej dlel v Poradylně u městečka Janowa a sloužil mši svatou. Po mši mu bylo oznámeno, že ho kozáci hledají. Katolíci mu opatřili vůz, na němž s jedním řeholním bratrem ujel. U dvorce Mohylny spatřil vozka blížící se kozáky. Seskočil s vozu a utekl do lesa. Ondřej poznal, že mu hrozí nebezpečí smrti. Proto sestoupil s vozu, poklekl a modlil se: "Staň se, Pane, vůle tvá!" V té chvíli přihnali se kozáci a srazili ho k zemi. Ondřej nedbaje své vlastní tísně, prosil, aby jeho průvodce byl propuštěn na svobodu, což se také stalo.

Kozáci nakládali s Ondřejem tak krutě, že z něj nakonec zbyl jen beztvářý krvácející kud masa. Vlastní příčinou této nelidské krutosti byl fakt, že se jim nepodařilo ani tím nejrafinovanějším mučením přimět Bobolu k odpadu od katolické víry.

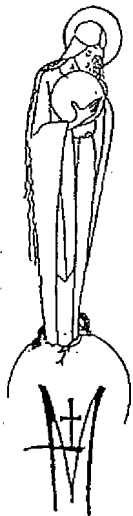
Ondřej Bobola zemřel jako mučedník 16. května 1657.

Ani po smrti nebylo však jeho ostatkům dopřáno pokoje. Je zajímavé, že k jeho prvnímu hrobu chodili se modlit i pravoslavní, a dosti z nich se i obrátilo. Již v XVII. století se mluvilo o zázracích, k nimž docházelo na jeho přímluvu. V roce 1808 byla jeho rakev se stále dosud neporušeným tělem přenesena do Polocku a tam zůstala až do r. 1922. V sovětském Rusku tehdy rádlil hlad a bolševici, aby si opatřili zlato na nákup obilí v cizině, zabavovali cenné předměty v chrámech a svatyních. Sebrali proto i drahé kovy, jimiž bylo ozdobeno Bobolovo tělo a obojí dali pak převézt do jednoho lékařského musea v Moskvě, asi proto, že tělo stále zůstávalo neporušené. Katolický svět byl však tímto počínáním pobouřen.

V r. 1923 dva severoameričtí jezuité, páteři Gallagher a Walsh, členové tehdejší papežské komise na pomoc hladovějícím v Rusku, požádali jménem Pia XI. sovětskou vládu o povolení odvézt Bobolovy ostatky ze sovětského Ruska a zajistit jim tak důstojnější místo posledního odpočinku. Vláda jim vyhověla a rakev s Bobolovým tělem byla pohřbena nejprve prozatímně ve vatikánské Matyldině kapli a o něco později v římském, jezuitům svěřeném chrámu Del Gesù u oltáře sv. Františka Xaverského.

Ondřej Bobola, který je dnes jedním z patronů Polska, byl prohlášen za blahoslaveného v říjnu r. 1853. K jeho svatořečení došlo v dubnu 1938.

("V jednom společenství" - Řím 1980.

Ja, hovorí Pán, od prvopočiatku som vyučoval prorokov a až dosiaľ neprestávam hovoriť; ale mnohí sú na moje slová hluchí a zatvrdliví.

Mnohí radšej počúvajú svet než Boha; ochotnejšie sa pridržajú žiadosti svojho tela než vôle Božej.

Svet sľubuje len chvíľkové a malicherné výhody, a predsa mu ľudia slúžia veľmi dychtivo; ja sľubujem zvrchované a večné milosti, a srdcia smrteľníkov sú ľahostajné.

Kto mi slúži a poslúcha ma vždy tak starostlivo, ako sa slúži svetu a jeho pánom? "Zapýr sa, Sidon, vraví more (Iz. 23,4)", a keď sa pýtaš prečo, počúvaj.

Ľudia i za najmenší úrad konajú dlhé cesty; pre život večný ani nohou nehnú.

Za nepatrným ziskom sa zháňajú; pre jediný peniaz vedú často ošklivé spory; pre márnú vec a nepatrný sľub nie im je ťažko namáhať sa vo dne v noci.

NASLEDOVANIE KRISTA

VŠETCI SME BRATIA - JSME JEDNA RODINA - VŠICHNI JSME BRATŘI

BIŘMOVÁNÍ

* Kdy Kristus Pán ustanovil biřmování?

Písmo svaté neudává chvíli, kdy Kristus Pán výslovně ustanovil biřmování. Že ale přece jen pochází od něho, plyne z Písma svatého; on slíbil apoštolům, že jim pošle Ducha svatého, aby je posílil, a také ho seslal. A dále: apoštolové udělovali tuto svátost brzy po Kristově nanebevstoupení. (Sk 8, 5; 14-17).

* Co činí v nás Kristus Pán prostřednictvím svátosti biřmování?

Kristus nám dává:

- a/ rozmožení božského života, milosti posvěcující;
- b/ zvláštní svátostné znamení;
- c/ rozmožení síly vyznávat víru, bránit ji a šířit.

* Jak vypadá vnější obřad při svátosti biřmování?

Vnější obřad při biřmování, naznačující vnitřní milost, je vkládání rukou a mazání křížem. Biskup při tom říká: "Znamenám tě znamením kříže a biřmuji tě křížem spásy ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého."

Vkládání rukou představuje udělení dospělosti. Je to prastarý obřad, který vždy znamenal, že se někomu uděluje zvláštní moc a poslání.

Křížmo, olej, jehož se užívá při biřmování, je směs olivového oleje a balzámu; tuto směs biskup světí na Zelený čtvrtek.

* Jaký je účinek zvláštního znamení daného při biřmování?

Zvláštní znamení záleží v duchovní moci, v účasti na Kristově kněžství. Křestní nesmazatelné znamení nás přidružuje k Církvi a dává nám právo přijmout ostatní svátosti a být činně přítomen při mši svaté. Toto znamení při biřmování dává křesťanovi jisté posvěcení, aby bránil víru a získával i druhé pro Krista.

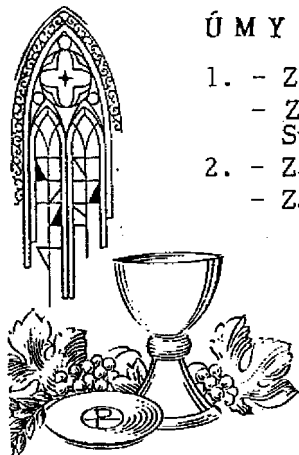
* * *

Ž I V O T je širší a hlubší než moře. Nosíme v sobě možnosti nekonečna.

Snad máš jen malou životní roli. Nejsou však úlohy velké nebo malé, jsou velcí nebo malí herci. A velkým může být každý! Bůh to chce, a stane se, když si to dobrovolně nepokazíš. Nic tě nezadrží ve vzrůstu, dovedeš-li drtit to, co je na tobě polovičaté, nedokonalé, staré. Život není odpočinek, nýbrž boj proti starým nepřítelům. Je strašné, stát se kořistí života, je blaživé, stát se vítězem nad ním! Tak mnohdy člověk chápe život, až když jej zabil; a když život zabil jeho.

Život - nesmírná odpovědnost a cena!

Josef Hlouch: MINUTĚNKA.

ÚMYSLY NA MŠE SV. :

1. - Za zemřelého Lewis John Šebestu - manželka a dcera
- Za zemř. Václava Janoše a živé a zemř. členy Národního Svazu Českých Katolíků
2. - Za zemřelého manžela Štefana - paní Jolana Pagáčová
- Za zemřelou Marii Špatnou - paní Jarmila Múdrá
3. - Za popraveného Brig. Gen. Františka Krátkého a jeho zemř. manželku Marii - manželé Krátcí
4. - Za zemř. manžela, rodiče a celou rodinu - paní Anna Babusikova
- Za zemř. Antona Segotu - pí. Ida Spíšková a syn
5. - Za zemřelého Štefana Chmelu - manželka s rodinou
- Za zemřelou Marii Špatnou - manželé Kaňkovi
6. - Za zemř. babičku a dědečka Slováckovy - rodina Malíkova
6. - Za zemřelou Růženu Plannerovu - paní Marta Šebestová a dcera
7. - Za zdraví a Boží ochranu pro pí. M. Jerry Otruba - paní Mary Horáková
- Za zemřelou Marii Špatnou - manželé Stránští
8. - Za zemřelého Antona Segotu - paní Mary Horáková
- Za zemřelého Františka Petra a za celou rodinu - paní Anna Otrubová
9. - Za zdraví, Boží ochranu a požehnání a na úmysly paní Anny Trlicové
- Za zemřelou Marii Špatnou - přátelé
10. - Za všechny naše drahé a milované - živé i zemřelé - maminky
11. - Za zemřelého manžela - paní Anna Božek-Dohalská
- Za zemřelou Marii Špatnou - paní Jarmila Múdrá
12. - Za zemřelého Antona Segotu - manželé Kubelkovi
- Za zemř. Frant. Pavlicu a dceru - paní J. Pavlicová a rodina Smrčkova
13. - Za zemřelého syna Jiříka - paní Anna Trlicová
- Za zemřelého bratra Jaroslava - manželé Benáčkovi
14. - Za zemřelou Josefu Sukopovu - manželé Podestovi
- Za zemřelého Jaroslava Benáčka - paní Ida Spíšková a syn
15. - Za zemřelou Alžbětu Bergerovou - její manžel
- Za zemřelého manžela a za celou rodinu - paní Jarmila Štekrová
16. - Za zemřelého Jana Zářiše - paní Mary Zářišová
- Za zdraví, Boží ochranu a požehnání k 75. Narozeninám švakrové paní Tonicke Křenčíkové - paní Mary Horáková
17. - Za zemřelé rodiče Křenčíkovy a Poláškovy - manželé Křenčíkovi
18. - Za zemřelého Pavla Topenčíka - manželka
19. - Za zemřelé rodiče a sourozence z obou stran - manželé Volní
20. - Za zdraví, Boží ochranu a požehnání pro celou rodinu Volných
21. - Za zemřelého Josefa Kutila - jeho manželka a synové
22. - Za zemřelého Nika Kanyera - jeho manželka a dcera s manželem
23. - Za zemřelého Antona Segotu - paní Vlasta Macků
24. - Za zemřelé rodiče a za celou rodinu - rodina Malíkova
25. - Za zemřelého manžela Dra. Josefa Sedlaříka v den 4. výročí jeho úmrtí

- paní Růžena Sedlaříková
- 26. - Za zemřelé rodiče, sourozence a příbuzné - paní Božena Večeřová
- 27. - Za zemřelého tatínka Antonína a tetu Anežku - pan Antonín Pluhař
- 28. - Za zemřelé manžely Aničku a Antonína Paškovy
- Za zemřelou sestru Anežku - paní Růžena Niko P.
- 29. - Za zemřelé rodiče, sourozence, příbuzné a dobrodince
- Za zemřelou Viktorii Čihákovu - Marie R. Čiháková
- 30. - Za zemřelého Bernarda Horáka - manželka a děti s rodinami
- Za zemřelého Dra. Ladislava Růžka - manželka a děti s rodinami
- 31. - Za živou a zemř. rodinu Bílkovu z obou stran - rodina Bílkova
- Za zemřelé rodiče F. a F. Jurčovy a bratra Vojtěcha - děti s rodinami
- Za zdraví, Boží ochranu a požehnání a na úmysly manželů Petra a Marie Otrubových ve výroční den jejich sňatku

ZEMŘELI: Antonie Varmužová, pí. Šebíkové bratr Anton Segota, Marie Špatná, maminka pí. Rity Bunžové Pavla Voříšková, panu Benáčkovi bratr Jaroslav, Viktorie Čiháková, panu Pluhařovi tatínek Antonín a teta Anežka. Zarmouceným pozůstalým vyslovujeme upřímnou soustrast a modlíme se: **ABYS NÁM ŠTĀSTNĚ SHLEDÁNÍ S NAŠIMI ZESNULÝMI DOPŘÁL - PROSÍME TĚ, VYSLYŠ NÁS!**

M O D L E M E S E Z A N A Š E N E M O C N Ě

Pan Frank Kořenský se dožívá ŠEDESÁTKY. Paní Antonie Křencíková PĚTASEDMDE-SÁTKY. Paní Anna Havlínová OSMDESÁTKY. Z plna srdce jim blahopřejeme a do mnoha dalších let na Pánu Bohu vyprošujeme dobré a trvalé zdraví, vždy veselou mysl, Boží ochranu a hojné požehnání.

SLOVENSKÁ MŠE SVATÁ každou neděli v 10 hodin ráno u sv. Jana Nepomuckého v Manhattaně (1st Ave. a 66th St.)

KRAJANSKÉ BOHOSLUŽBY každou neděli v 10:15 hodin ráno u Panny Marie Karmelské v Astorii v dolním kostele. Příležitost ke sv. zpovědi od 9:00 do 9:30 v divadelním sále naproti kostelu, kde je po bohoslužbách **SPOLEČNÁ SNÍDANĚ** a zkouška pěveckého sboru "Velehrad".

* * *

V Panně Marii má všechno vztah ke Kristu a všechno na něm závisí: kvůli němu ji Otec od věčnosti vyvolil za matku a Duch svatý ji ozdobil dary, kterých se nikomu jinému nedostalo. Jistě, pravá křesťanská zbožnost nikdy nezapomínala zdůrazňovat nerozlučné pouto a úzké spojení Mariino s božským Spasitelem.

Pavel VI.: "O mariánské úctě."

* * *

M A T C E

Čas váš a náš se naklání a píseň novou
mně zpívati se chce,
v širokost vkročit selských let, kde koně kovou,
stáj kyne vlaštovce.

Kde kohout kokrhá, kde rok co rok svůj chorál
přehrává režná zem,
kde horce dopékán vám v rukou neokoral
chléb rozkrojený všem.

Kde pohádkově dávati z ošatek bez dna
vám svěžil vládce žní,
kde přišla zrním zlákána kuřátka hvězdná,
ó nenarození!

Kde vámi obklopen jak světlem strom já v listí
slov stanul dokořán,
kde se mnou chránění v ráj zdvihli dnové čistí
sad, zápraží i lán.

Kde štědrost červenců, kde štědrost rukou pukat
zřít v žáru dáno nám.
Sirobou sevřen se všech stran, však dukát
podoby své teď po vás mám.

(Jan Zahradníček: "Korouhve")

* * *

Bohu a bližnímu. Pro nás je sice sladší milovat Boha a spočívát v něm, Bohu je však milejší, když pro něho pracujeme.

Kdo se tímto způsobem vydává v nebezpečí, je daleko od všeho nebezpečí. Kdo se nevydává v nebezpečí lehkovážně, nýbrž kvůli Bohu, tomu se dostane od Boha větší pomoci a dvojnásobné milosti. Pod touto ochranou se už nemá čeho bát.

Boha miluje upřímně ten, kdo se nespokojí jen s tím, že ho sám miluje, nýbrž kdo si také přeje, aby Boha milovali i druzí. Jako více světla dává více světla, tak i větší počet milujících rozmnožuje lásku a zásluhu.

Každé dobro se rádo sdílí s druhými. To platí především o dobru věčném. Umožnit účast na věčném dobru nejen sobě, ale i druhým, zvětší vlastní naši radost v nebi. Ty, kdo pomohli jiným do nebe, očekává na věčnosti veliká odměna útěchy a radosti.

(JISKRY SV. IGNÁCE)

Má-li se svět změnit v
nový, je třeba, aby
lidé sami duševně se
obrátili na jinou
cestu. Dříve, dokud se
sám nestaneš bratrem
každému, nenastane mezi
lidstvem všeobecné
bratrství.

Dostojevský.

* * *

PODPORUJME NAŠE PODNIKY - NAŠE OBCHODNÍKY - NAŠE ŽIVNOSTNÍKY

D O N B O S K O

Chcete, aby vás chovanci milovali? Milujte vy ich! No nestačí len milovať. Žiaci musia našu lásku nielen vidieť, ale i cítiť. A akože ju pocítia? Opýtajte sa svojho vlastného srdca, a to vám povie.

V prvom rade musíme odstrániť všetky prekážky medzi učiteľom a žiakmi. Preč so zásadou vymeranosti a strojenosti medzi žiakmi. Nezlostiť sa, nebiť, nepokorovať deti. Spojiť srdce so srdcom. Cítiť sa s nimi jednou rodinou. Dobrota, pomoc, starostlivosť a milosrdenstvo. Vedieť uznať slabosti a odpustiť nevedomosť, zavrieť oči, keď treba. Mať všetko na starosti, žiť spolu s dieťaťom, zaujímať sa o to, čo jeho zaujíma, o hračky, zdravie, túžby, o jeho rodi-

čov, rodinu, budúcnosť, radosti, bóle. Nenatískať sa dieťaťu, a predsa vždy byť s ním. Dať mu jeho potrebnú detskú voľnosť, a predsa chrániť ho telesne i duševne. I keď sme cudzí, byť mu otcom, matkou. Použiť múdro i maličkosti, aby sme dieťa rozveselili, poučili a k sebe pripútali. Vedieť, kedy sa usmiať, kedy odmeniť dieťa uznaním, pohľadom a kedy ho zasa upozorniť, ba i potrestať mlčaním, prísnyim čelom, smutným pohľadom. Dokázať svoju dôveru tisícorakými spôsobmi a vzbudiť takú istú dôveru v dieťati, aby nám zaklopalo na dvere a prichádzalo do našej izby ako domov. Privítať ho tak vážne a ochotne, ako kohokoľvek z dospelých a vysokovážených osôb. Poznať svojho chovanca so všetkými jeho chybami a čnosťami, túžbami a obavami, s celým jeho malým detským svetom a viesť ho v tomto svete k Bohu a k lepšej budúcnosti. To je láska. Svätá a veľká láska, ktorá všade robí divy a zázraky. I vo výchove. Ba najmä vo výchove. Lebo nik ju tak nepotrebuje ako deti, a najmä deti chudobné, opustené, zanedbané.

Don Bosko bol s tým načistom. Veď dostal na to úpravu zhora, keď mu tá velebná osobnosť v prvom sne povedala:

- Ak chceš, aby ňa poslúchali, pričiň sa najprv, aby ňa milovali.

A preto i on stále opakoval svojim synom:

- Nebuďte predstavenými, ale otcami.

On sám sa veľmi usiloval, aby bol v tejto veci vzorom a príkladom. Nie bez závidy povedal o ňom ktorýsi turínsky verejný pracovník:

- V Cottolengovej ulici číslo 32 nájdete niečo, čo nenájdete nikde inde na svete, ani v rehoľných spoločnostiach. Nájdete tam izbičku, do ktorej vchádzajú deti a mladíci s uboleným, rozžialeným srdcom a vychádzajú z nej usmíati a natešení. To je izbička Don Boskova.

* * *

Miernosťou a trpezlivosťou získal si Don Bosko dôveru mládeže a silnou autoritou otcovskej lásky viedol mladé duše jemne, ticho, nenápadne, bez všetkej strnulosti a skostnatelosti do nadprirodzeného života. Zdravou zbožnosťou hľadel v nich vybudovať stály a pevný základ mravnosti, lebo on

sám najlepšie vedel, ako budú v živote zo všetkých strán mravne ohrožovaní. Ako všetko iné, tak aj ich zbožnosť mala usmerňovať predovšetkým viera a rozum. Lebo len zbožnosť, opretá o pevné náboženské zásady, môže zachrániť človeka pred úpadkom. Preto vyučovanie náboženstva bolo v Don Boskových ústavoch prvou starosťou. Ako sa usiloval, aby duše mládeže naplnil vierou! Náboženské výklady bývali obyčajne krátke, ale jadrné, obrazné, živé a praktické. Katechetické hodiny museli byť dobre pripravené, aby ich všetci žiaci pozorne sledovali. Po večerných modlitbách mával k chovancom kratučkú, päťminutovú reč, takzvané večerné slovko. Týmito večernými slovkami sa usiloval vštepiť chlapcom nejakú vážnu, vznešenú myšlienku, aby sa okolo nej opriadli aj ich sny. Po sv. omši zaviedol krátke duchovné čítanie a to potom bývalo i pred požehnaním popoludní alebo večer. Vedel veľmi prirodzene, zručne a nenútene vsúvať do rozhovorov nejakú mravnú myšlienku, náboženské poučenie. A robieval to pri každej príležitosti, v škole, pri zábave, pri výklade Vergília a inde. Často pripomínal základné pravdy viery o Bohu a večnosti. Neboli to však nejaké nudné formulky alebo ťažkopádne výklady, ale jasné, pre tú chvíľu práve vhodné poznámky, ako mu ich diktovala jeho horlivosť, láska a vychovávateľská múdrosť. Všetko to, pravda, malo jediný cieľ: vštepiť do mladých duší pevnú a nezlomnú vieru.

(Alberti - Jur Koza Matejov: DON BOSKO.

* * *

J. Lada

D Ě T Ě M

Dělám, dělám pištalenku:
Pištalenko, podá se mi,
jestli se mi nepodaříš,
dám ti ránu, až se svalíš;

Jestli se mi podaříš,
dám ti krejcar na pivíčko
a pětáček na tabáček,
bude z tebe hajdaláček.

Toč se, má káčo, utíkej,
bič já mám na tě velikej.
Káča utíká, co může,
bič ji dohonit nemůže.